

steriet i 1851 ogsaa udtalte sig derhen, at det ikke fandt Anledning til at stride ind i dette Forhold, der hidtil havde ordnet sig i Middelighed til begge Parter's Fordel. Naar derfor den ærede Forespørger saa stærkt pointerede, at det var høist besynderligt og Noget, man ikke kjendte paa andre Næringsveies Oebet, at man, naar der var indbrømt Landets Undersaatter en Ret, da til deres Skade, men til Fordel for andre Landes Undersaatter, unlod at overholde den, saa er det en Bemærkning, der synes mig aldeles ikke at være paa sin Plads, hvor Forholdet er dette, at der ifølge den samme Sædvan, som saaledes har hjemlet fremmede Undersaatter en begrændset Afgang til det, der var forbeholdt de danske Undersaatter, tillige er hjemlet disse en Afgang til, hvad de ialfsald tidligere have sat Pris paa, at udøve deres Næring andesteds. Jeg tror derfor, at det vilde være noget farligt, noget uheldigt, om man nu pludslig vilde gribe ind heri. Det er ialfsald Noget, som fortjener en nærmere Overveelse. Jeg vil aldeles ikke bestride, at det ærede Medlem kan have haft Ret til at blive noget alarmeret, hvis han har forstaaet den ministerielle Skrivelse, som han omtalte, saaledes, som han har gjort — og jeg skal erkende, at han ikke aldeles mangler Ret deri — nemlig, at den ogsaa hjemler svenske Fiskere en Ret til i Indfjorde at fiske lig med danske Fiskere; men vi hørte nu, at noget Saadant ikke har været Meningen og ikke er blevet hjemlet ved den Instruig, som var given den paagjældende Officer, som Indenrigsministeret har benyttet, og at det heller ikke vil ske i Fremtiden. Saavidt jeg har forstaaet den høitærede Minister, var det ikke hans Mening paa nogen Maade at ville udvide Agangen for svenske Fiskere til at fiske her udover det, som hidtil har været betragtet som det Sædvansmæssige. Det er muligt at man ved nærmere Overveelse vil komme til at finde, at under de nuværende Forhold ere Ulemperne derved overveiede for danske Fiskere, og at man derfor vil finde sig foranlediget til at træffe Foranstaltninger derimod; men det er ialfsald Noget, som det forekommer mig, bør være Gjenstand for nærmere Overveelse. Det er et meget delikat Forhold, som berører Interesser, der gaa meget ud over det Omme, som det tilsyneladende dreier sig om. Jeg vil tilstaa, at den Anvisning, som det ærede Medlem gav visse fremmede Magter paa at benytte den Konnivent's, man havde viist ligeoverfor svenske Undersaatter, og for deres Vedkommende gjøre Krav paa en udvidet Afgang til Fiskeri i vore Farvande, var det, forekommer det mig, ikke saa vel betænkt af ham at fremsføre her. Dette er et Forhold, som det forekommer mig ikke kan afgjøres efter en lort Ibs Betragtning, men som maa kræve nye indgaaende Undersøgelse. Derfor vilde det være meget lidet heldigt, om det ærede Medlem virkelig vil forsøge paa at faae denne

Sag bragt til Afgjørelse idag gjennem en motiveret Dagsorden, som ærede Medlemmer ikke ere forberedte paa eller kunne overse i dens fulde Omfang. Jeg veed ikke, hvad den skal gaa ud paa. Hvis den kun gaar ud paa at udtale en saadan Retsætning som den, at der i det Hele taget tilkommer danske Undersaatter Eneret til at fiske paa dansk Østerritorium, er det en anden Sag, men hvis den gaar videre i en vis bestemt Retning imod den sædvansmæssige Ret, der har udviklet sig, vilde jeg anse det for meget uheldigt, om den skulde paatvinges os, og jeg tror, at dens Betydning vilde svækkes meget ved den Maade, hvorpaa den er fremkommen.

Beth: Det er selvsølgelig, at det Forhold, hvorom det foreliggende Spørgsmaal dreier sig, er i det Udvalg, som dette Thing har nedsat angaaende Forslag til Lov om Fiskeriet i Danmark, blevet undertastet den næste Overveelse og selvsølgelig fremdeles vil blive det under dette Udvalgs fremtidige Forhandlinger. Jeg bemærker i Forbigaaende, at Udvalgets Forhandlinger ere saa vidt fremmede ved at holde to Møder om Ugen, siden det er blevet nedsat, at man kan haabe i et Udvalgsmede, som er ansat til imorgen, i Udvalget at kunne blive færdig med Lovforslagets første Behandling. Det blev af den ærede sidste Tale bemærket, at den af den ærede Forespørger omtalte Skrivelse fra Indenrigsministeren af 15de September 1880 dog maatte var, som det ærede Medlem udtrykte sig, affattet i uforsigtige Udtryk, saaledes at disse ganske vist kunde give vel begrundet Anledning til den Opfattelse, som er bleven gjort gjældende af den ærede Forespørger; thi naar det i denne Skrivelse hedder, at der med Hensyn til svenske Fiskeres Udøvelse af Fiskeri paa dansk Østerritorium og omvendt gjennem en mangeaarig Praxis har udviklet sig et saadant Forhold, at der fra den ene Stats Side ikke lægges den anden Stats Fiskere Hindringer i veien for at fiske paa hinandens Østerritorium, saalænge de ikke gjøre sig skyldige i Overgreb ligeoverfor de nationale Fiskere eller overhovedet gjøre Brud paa Retsordenen, stiller det sig ogsaa saaledes for mig, at man naturlig maa opfatte disse Udtryk saaledes, at disse Landes Fiskere have gjensidig Ret til at fiske paa hinandens Østerritorium, saalænge de overhovedet holde sig Forstrifterne angaaende god Orden, og hvad dermed staar i Forbindelse, efterrettelige. Vi have nu idag hørt af den høitærede Indenrigsminister, at, om ogsaa Skrivelsens Udtryk muligen, — som jeg tror, — kunde give velbegrundet Anledning til en saadan Forstaaelse, saa har dette dog ikke været Hensigten ved Skrivelsens Udøvelselse; han har ikke derved villet forandre Noget i det hidtil bestaaende Forhold imellem de danske og de svenske Fiskeres indbyrdes Ret til at fiske paa hinandens Østerritorium, saaledes som dette Forhold